

"İnsan en çok sevdiği ya da en çok istediği şeyle imtihan olur." sözü doğru mudur? Doğruysa, Risalelerde de çokça geçen, "Allah ısrarla isteyenleri sever." sözüyle çelişmiyor mu? Burada ölçü ne olmalıdır?

Evvela, Risale-i Nurlarda "*Bir şeyi alana kadar ısrarla dua et.*" mealinde bir ibare geçmiyor. Genel anlamda duanın bir ibadet, hatta ibadetin de özü ve ruhu olduğu vurgulanıyor. Risale-i Nurlara baktığımız zaman dua bir alışveriş aracı değil, insanın aczini ve fakrını anlayarak, Rabbine karşı bir arz-ı ubudiyet etmesi şeklinde tarif ediliyor.

İkincisi,

"Şüphesiz ki Allah, ısrarla dua edenleri sever." (1)

anlamındaki hadis, bir şeyi ısrarla istemek değil, duada devamlılık ve sebata işaret ediyor. Yani dua ibadetinde ısrarlı olmakla, dua içinde istenilen bir şeyde ısrar etmek farklı şeylerdir. Duada ısrar etmek güzel iken, bir şeyi istemekte ısrar etmek, ibadet ve tevekkülün zarafetine uygun değildir.

Üçüncüsü, insanın sevdiği şeylerle imtihan edilmesi doğrudur. Bu, ayette şu şekilde ifade ediliyor:

"Biliniz ki mallarınız ve evlatlarınız, sadece birer imtihan konusudur. Büyük mükâfat ise, âhirette Allah nezdindedir."(Enfal, 8/28)

Malum olduğu üzere insanın en sevdiği şey mal ve evlattır ki, bunlar da imtihanın en çetin alanlarıdır.

(1) bk. Beyhakî, Şu'abü'l-Îmân, er-Ricâ Minallah, No: 1108.